

Kommer én ulykke alene?

I den ellers fredfyldte tid mellem jul og nytår blev en skøn gåtur langs Furesøen pludselig ændret til et mareridt: knapt 1 år gamle Rupis, Norsk Lundehund, var glad løbet hen for at hilse på en spændende labrador – iført både far og mor – da hans skrig skar gennem frostluften. Stien kurver og er smal lige dér, så jeg kunne ikke se hændelsesforløbet, men var ikke i tvivl om at den var helt gal. Selvom Lunder ikke bider noget i sig! Der sad min lille dreng med højre forben hævet og skreg og skreg. Labrador-far - en velvoksen mand med tilhørende sko-nummer, var kommet til at træde på ham!

Når man skal, så kan man: Jeg bevarede roen og fik ham løftet op og vi begav os af sted med én hund på armen og en Beagle i fast line i den anden hånd – der skulle ikke laves udflugter lige nu!!!! Der var langt op til bilen, men det virkede som om han forstod, at han skulle forholde sig helt i ro. Han holdt – Gud være lovet – også op med at skrig. Derefter gik det direkte til vor dyrlæge, som uden undersøgelse straks sendte os videre til Købehavns Dyrehospital. En "tjeneste" de dog mente sig berettiget til at charge en konsultation for !!! Vagttjenesten på Købehavns Dyrehospital tog ham ind til røntgenundersøgelse og beholdt ham til næste dag, hvor jeg blev ringet op af dyrlæge Nils Brendorp, som kunne fortælle, at spolebenet – men ikke

albuebenet (det tynde) - var brækket. Han ville være nødt til at få bandage på – og vi skulle regne med mindst 5 – 6 uger ! med ugentlige skift af bandagen. Det er en procedure som ikke er helt ukendt her i huset, da Beagle-Vinca for 9 år siden blev behandlet af samme Nils Brendorp efter et "bungy-jump" – dog uden elastik – fra 1. sal. Det krævede en operation af de bristede ledbånd og derefter bandage i flere måneder – med tilhørende ugentlige skift.

Derfor var jeg på forkant m.h.t. hvordan man kommer helskindet igennem en periode med bandage: man finder en velassorteret børneforretning, hvor de har gode sokker, med solide gummi-dutter. Den trækkes udover bandagen og giver et godt fodfæste. Ved bare det mindste fugtighed i vejret skal der en lille plastpose inden i sokken, da bandagen ved mindste fugtighed skal yderligere skiftes.

Rupis var som sagt knapt et år gammel, og vi havde alle en forventning om en hurtig sammengroning af benet – men nej! Knoglen var på det tidspunkt ikke helt sammenvokset.

I perioden efter tog vi meget hensyn og ”heldigvis” havde vi jo et ret koldt og kedeligt forår, som ikke indbød til så megen vild leg.

En grim forskrækkelse, som vi dog har ment os helt på den anden side af indtil Rupis for nyligt fik mave-tarm problemer med diarré og opkastninger. Behandling med kortison og skånekost blev naturligvis straks iværksat efter en blodprøve viste proteintab. Kortisons udstrakte brug, trods negative bivirkninger, kan tilskrives det forhold, at ”det kan få en død mand op på en hest” – og ganske rigtigt, appetitten kom tilbage, skånekost tilsat ”mosevand” – Sanefor - et tysk fodertilskud som vores engagerede opdrætter straks kom os til undsætning med, gled ned i en lind strøm, men kom heldigvis ud igen i ”fiiine pølser” og han holdt maden i sig. Vi diskuterede forløbet og også hans ”uheld” tidligere på året. Mistanken om en sammenhæng mellem det brækkede ben og hans nuværende tilstand fik mig til at ”stille skarpt” på benet.

Flere små ting kunne tyde på, at benet stadig mangler fuld heling, eller har fået et – bogstaveligt – knæk. Han er selvfølgelig under forøget observation og dyrlægetilsyn, ligesom vi har indstillet cykelturene, men han er dog åbenlyst glad for de daglige skovture. Med lidt ekstra omtanke – også på fodersiden, håber vi – som så ofte før – at tiden vil læge alle sår.

Dorte Mai

